

Arrest

nr. 146 610 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 3 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te Yahia op (...) 1962. Op 25 oktober 2007 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 september 2008, 24 juni 2009 en 13 november 2009 heeft verzoekster haar aanvraag tot verblijfsmachtiging aangevuld.

Op 18 juni 2012 verklaarde de gemachtigde verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2007 en op 13.11.2009 werden ingediend door (met aanvullingen van 18.09.2008 en 24.06.2009) :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf bij haar zus [...] en haar echtgenoot [...], die haar ook financieel hebben ondersteund, en waar zij in zou staan voor de volledige zorg van de kinderen. Ze beroept zich in dit verband tevens op art. 8 EVRM. Er kan echter worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument wordt bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard, noch is er sprake van een schending van art. 8 EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst ingediend worden.

Betrokkene zou om morele redenen, en omdat haar volledige familie in België verblijft, niet terugkunnen naar haar land van herkomst. Zij toont dit echter niet aan, zodat deze argumenten niet in het voordeel van betrokkene werden weerhouden.

Betrokkene zou niet over financiële middelen beschikken om terug te keren naar naar Marokko, noch familieleden hebben waar ze op kan terugvallen. Niets verhindert betrokkene echter om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen financiële middelen zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2003 in België zou verblijven (ofschoon ze pas een viusm kort verblijf heeft gekregen op 04.07.2006), Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, hier vrienden en familie heeft, attesten en getuigenverklaringen voorlegt, behoren tot de grondheid en

worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 3 juli nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid wordt aan [...] geboren te [...], op [...], van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 02 AUG 2012 het grondgebied van België te verlaten (instructies d.d.18.06.2012), evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7,af 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert eveneens de schending aan van de artikelen 10,11, 22 en 191 van de GW, van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster licht haar enig middel toe als volgt:

"Aangezien artikel 9bis voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007): zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk /ldem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Aangezien trouwens meermaals werd aangenomen dat eens bepaalde criteria voorhanden zijn en de aanvraag indienen in het land van herkomst zeer moeilijk is het verzoek ontvankelijk dient te worden verklaard.

Aangezien Minister Wathelet heeft toegezegd de criteria, zoals voorzien bij de richtlijnen van 19/07/2005, te blijven toepassen;

Dat de richtlijnen weliswaar bij arrest van 11/11/2009 werden vernietigd doch DVZ zelf heeft gesteld de criteria te zullen blijven toepassen in het belang van de rechtszekerheid.

Dat de Raad van State het vertrouwensbeginsel omschreef als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989)"

Dat in elk geval kan verwezen worden naar de principes van de omzendbrief van 22/12/1999;

Dat verzoeker hieraan beantwoordt zodat de aanvraag prima facie ontvankelijk en ongegrond is;

Dat in casu wordt aangetoond (doordat verzoekster volstrekt instaat voor de kinderen van haar zus vanaf de aankomst in België op 26 juli 2003) dat de aanvraag indienen inderdaad zeer moeilijk is, minstens dat een verwijdering een moeilijk te herstellen nadeel zal uitmaken.

Dat er sprake is van een band van bloed - of aanverwantschap, waarbij de familiale band voldoende hecht is.

Zie het Rapport van de Commissie in de zaak Berrehab, waar wordt gesteld "Il ne faut pas rechercher seulement s'il existe une relation mais aussi s'il existe concrètement un lien pouvant être considéré comme créant une vie de famille au sens de l'article 8 de la Convention.

Zie ECRM nr. 10 730/84, 7 oktober 1986, NJCM 1988, nr. 449-457, par. 71 met noot van dhr H Van Steenbergen, D.R., Vol 41 196

Dat zij wel degelijk heeft bewezen (zie administratief dossier) dat verzoekster geen familie meer heeft in het land van herkomst (stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift 9bis van 25 oktober 2007). Zie verklaring van de Burgerlijke Stand in Dar Belamri op 2 oktober 2007.

Dat door DVZ derhalve geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Zie RvSt 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 260.

Aangezien in het verleden de rechter in kortgeding zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid. Ook het recht om studies te voltooien kan hieronder dus begrepen worden.

Zie Kort Ged. Brussel 23 januari 2007, T. Vreemd. 2007, afl. 2, nog niet gepubliceerd.

Aangezien verzoekster naast haar privé relaties tevens een extreme band heeft met haar zus en diens echtgenoot die overigens steeds voor haar hebben zorg gedragen toen zij nog in Marokko verbleef, daar zij aldaar nog als enige verbleef.

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt : [...].

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu het zorg dragen gedurende jaren voor de kinderen van haar zus, blanco strafregister en het ontbreken van enige familie in Marokko) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid - waarbij indien verzoekster moet beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terwijl haar familie haar gedurende 9 jaar in België onderhoud opdat zij zorg draagt voor hun kinderen) op hetwelk de inmenging steunt. Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien verzoekster in dit verband had gehoopt op een zéér nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te maken rekening houdend met elk element.

Zie RvV 16 februari 2012, nr. 75 253, Tijdschrift Vreemdelingenrecht jaargang 2012, blz 147

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier. Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM zonder dat deze wordt gemotiveerd naar de belangen van de staat toe en deze van verzoekster.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoekster niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM, mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743. Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936. Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private

belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé en het sociaal leven dat niet kan voortgezet worden. Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijjer / Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaquim / België Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is van het nationaal recht en eens van samenwoning sprake is (in casu met haar zus) kan de verzoekende partij zich steunen op artikel 8 van het EVRM waardoor er sprake is van inmenging zodat in de bestreden beslissing moet nagegaan worden of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O.;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 2008), T. Vreemd. 2009 blz 222

Dat bovendien haar belang, wat door de wet niet wordt omschreven, maar geïnterpreteerd wordt door de Raad bestaat en dit belang niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast. Zie EHRM 20 april 2004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 september 2010, nr. 109/2010.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Dat menig asielzoeker of illegaal op basis van dezelfde feitelijke gegevens werd geregulariseerd

Aangezien tevens de artikelen 10, 11 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven;

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoekster bevinden en alwaar er ook een verblijf is bij familie in België (artikel 40 bis, 43 van de VW alsook artikel 6 en 8 van het EVRM). Zie RvV van 11 maart 2009 (nr. 24317) Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247). Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst niet zou besluiten tot een onontvankelijkheidsverklaring en zou vaststellen dat de beslissing niet beantwoordt aan de regels van een normaal en zorgvuldig bestuur. Dat elke vorm van rechtszekerheid voor de burger wordt ontnomen (wie wel, wie niet); Dat zulks een onredelijke beslissing uitmaakt waarbij de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Zie RvV dd 22 december 2010, RvV.2011, blz 24."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De voornoemde artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen - zijnde de elementen waarbij verzoekster zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, het feit dat zij verblijft bij haar zus en diens echtgenoot en zou instaan voor de volledige zorg van de kinderen (in het licht van artikel 8 van het EVRM), dat haar hele familie in België verblijft, dat zij niet over financiële middelen beschikt om naar Marokko terug te keren en er geen familieleden heeft en de elementen van integratie - geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster maakt bijgevolg in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster de schending van de voormelde artikelen inroept in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de grondwet, wordt dit *infra* behandeld. Hetzelfde kan worden herhaald waar verzoekster de schending van de voormelde artikelen inroept in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de oorspronkelijke aanvraag van 29 oktober 2007 had verzoekster de uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in het land van herkomst onmogelijk maken hoofdzakelijk toegelicht met de nadruk op een potentiële schending van artikel 8 van het EVRM. Ze voerde aan dat ze reeds geruime tijd met haar zus en haar familie samenleeft en de zorg voor de kinderen van haar zus volledig op zich neemt. Ze stipt aan dat haar zus haar meermaals geld toestuurde in Marokko om een menswaardig bestaan te leiden, terwijl de zus in België diende uitgaven te doen voor kinderopvang en huishoudelijke hulp, zodat de situatie door het inwonen van verzoekster bij haar zus nu op correcte manier opgelost is. Ze meent dat de gezinsband, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM eveneens ontstaat bij samenleven tussen ouders, kinderen, relaties tussen verwanten, pleeggezinsituaties en dergelijke. Ze vervolgde dat ze in haar herkomstland totaal aan haar lot zou zijn overgelaten nu zij financieel afhankelijk is van haar in België wonend familielid en zij in Marokko geen familie meer heeft, zoals aangetoond met een stuk van de burgerlijke stand. Verder legde verzoekster getuigenissen voor van buurtbewoners en vrienden en m.b.t. een inschrijving in het Huis van het Nederlands. In haar aanvulling van 18 september 2008 wees verzoekster opnieuw op haar lestijden Nederlands. In haar aanvulling van 24 juni 2009 kwam verzoekster terug op het feit dat ze in Marokko geen enkel familielid meer heeft, instaat voor het volledige huishouden van haar zus en tal van cursussen Nederlands heeft gevolgd. In haar aanvulling van 13 november 2009 wees verzoekster erop dat zij voldoet aan de criteria van ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België met verwijzing naar getuigenissen, diploma's en werkbereidheid.

Vooreerst wijst verzoekster in het verzoekschrift op het vertrouwensbeginsel en op het feit dat meermaals werd aangenomen dat eens bepaalde criteria voorhanden zijn en de aanvraag indienen in het herkomstland zeer moeilijk is, de aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden. Ze vervolgt dat minister Wathelet heeft gezegd de criteria te zullen blijven toepassen, ook al waren de richtlijnen door de Raad van State vernietigd in het belang van de rechtszekerheid. Nu haar aanvraag aan de criteria beantwoordt, had de aanvraag *prima facie* ontvankelijk moeten verklaard worden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al verklaarde voormalig staatssecretaris Wathelet de criteria te zullen blijven toepassen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekster er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat haar aanvraag *prima facie*

ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel. Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij meent dat haar aanvraag prima facie ontvankelijk moest worden verklaard.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aanvaard.

Het kernbetoog van verzoekster steunt op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de GW.

In principe kunnen deze artikelen enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Echter, nu de bestreden beslissing een beslissing is waarbij een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, die volgens de gemachtigde verantwoordden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).”* Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling en gelijkaardige grondwetsbepaling.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

In casu wordt het gezinsleven van verzoekster betwist door verweerder nu verweerder terecht aanstipt dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of bij andere relaties tussen verwanten (zie EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani t. Frankrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK) Deze andere relaties genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Waar verzoekster “naar analogie” denkt te kunnen verwijzen naar het arrest van de Raad van 10 december 2008, nr. 20.234 kan de Raad geheel niet volgen. In deze laatste zaak werd het gezinsleven tussen een gehuwd koppel met positief samenwoonstverslag aanvaard, hetgeen geheel niet vergelijkbaar is met een meerderjarige vrouw die inwoont bij het gezin van haar meerderjarige zus. Ook de verwijzing naar zaak nr. 23 208 van 19 februari 2009 is niet dienstig nu deze zaak evenmin een

verhouding betrof tussen meerderjarige zussen of een verhouding tussen een tante en de kinderen van haar zus.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, aangezien niet wordt betwist dat verzoekster reeds zeer vele jaren de zorg van de kinderen van haar zus op zich neemt en inwoont bij het gezin van haar zus, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf wel is uitgegaan van het bestaan van een gezinsleven. Hoe dan ook kan de Raad *in casu* geen disproportionele inmenging in het gezins- of familieleven of privéleven van verzoekster aannemen.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, geen sprake van inmenging door de overheid maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven of privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §. 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer zij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet indient, houdt dit in dat verzoekster in principe moet voldoen aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag voor een machtiging tot verblijf, tenzij de hogere rechtsnorm er zich tegen verzet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten. De mogelijkheid bestaat bijgevolg terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat

verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch is geen weigering ten gronde van haar aanvraag.

Uit de originele aanvraag van verzoekster van 29 oktober 2007 blijkt dat zij in het verleden, ondanks de afwezigheid van familieleden aldaar, eveneens in Marokko kon verblijven met de financiële steun van haar zus vanuit België en haar zus beroep deed op kinderopvang en huishoudelijke hulp thuis. Dit impliceert dat het dus voor verzoekster eigenlijk niet onmogelijk of bijzonder moeilijk is in Marokko te verblijven teneinde haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Waar verzoekster betwist dat zij niet heeft aangetoond dat haar volledige familie in België verblijft, met verwijzing naar stuk 3 bij de originele aanvraag, stelt de Raad zich dus de vraag naar het belang van dit argument, nu uit diezelfde aanvraag blijkt dat zij, ook zonder andere familieleden, in Marokko kon verblijven mits de financiële steun van haar in België verblijvende zus. Het is de Raad onduidelijk waarom van verzoekster niet opnieuw redelijkerwijs kan verwacht worden, dat zij tijdelijk voor de duur van de aanvraag met de financiële steun van haar zus of zoals de gemachtigde aanstipt met de steun van de Internationale Organisatie voor Migratie kan verblijven in Marokko om haar aanvraag te doen, evenals waarom haar zus niet tijdelijk opnieuw, indien nog nodig, beroep kan doen op kinderopvang en huishoudelijke hulp, nu zij in het verleden ook zo functioneerden.

Waar verzoekster nog verwijst naar het recht om studies te voltooien, stipt de Raad aan dat verzoekster 50 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing en dus reeds lang niet meer schoolplichtig is en het onduidelijk is welke studies ze nog wenst te voltooien, nu de gevoegde stukken in het dossier aantonen dat ze reeds vele jaren Nederlandse les had voltooid.

Waar verzoekster nog wijst op een gebrek aan een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van verzoekster, met verwijzing naar de specifieke zorg door verzoekster voor de kinderen van haar zus en de vereiste om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Eveneens wees de gemachtigde in de bestreden beslissing op de mogelijkheid om met financiële steun van de Internationale Organisatie voor Migratie terug te gaan. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat geen belangenafweging is gemaakt in de zin van de formele motiveringsplicht, zoals vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin een dergelijke motiveringsplicht.

Waar verzoekster nog meent dat de motivering gebrekkig is, nu nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving zodanig dat het recht op arbeid mag geschonden worden, stelt de Raad zich vooreerst de vraag naar welk recht op arbeid verzoekster verwijst. Bovendien hebben de twee verwijzingen naar rechtspraak van de Raad die verzoekster aanhaalt betrekking op een totaal ander soort van dossiers. Het ging in die zaken telkens om aanvragen tot vestiging in het kader van gezinshereniging van respectievelijk een minderjarig kind met een Belgische moeder of van een echtgenoot van een Belgische vrouw die op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet waren geweigerd door de gemachtigde. De thans bestreden beslissing is in het geheel niet vergelijkbaar.

Verzoekster stipt in het verzoekschrift eveneens aan dat geen redelijke termijn in de zin van artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen omdat het gezinsleven pas een jaar later zou kunnen aangevat worden. De Raad begrijpt echter niet waarom verzoekster ervan uitgaat dat het gezinsleven een jaar zal onderbroken worden.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Marokko om zich in regel te stellen met de door de Vreemdelingenwet voorziene procedures, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar familieleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

In casu worden geen ernstige aanwijzingen op een schending van artikel 6 of artikel 8 van het EVRM aangetoond. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel aangenomen.

Nu de bescherming geboden op grond van artikel 22 van de Grondwet geen verdergaande draagwijdte heeft dan de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

Verzoekster voert eveneens een schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en stelt dat het belang niet in strijd mag zijn met de voornoemde grondwettelijke bepalingen en niet op buitensporige formalistische wijze mag worden geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat het belang van verzoekster bij het indienen van haar aanvraag noch bij haar onderhavige vordering in vraag werd gesteld, zodat het onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze moeten worden behandeld. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, geeft zij echter geen concrete voorbeelden van mensen die een machtiging tot verblijf kregen en zich in een identieke situatie als deze van verzoekster bevonden. De twee arresten van de Raad waarnaar zij verwijst, hebben opnieuw in het geheel geen vergelijkbare feitelijke noch juridisch situaties tot voorwerp. De zaak nr. 24 317 heeft betrekking op de situatie van een moeder die gezinshereniging had aangevraagd met haar Belgische zoon en waar de discussie draaide omtrent de al dan niet aangetoonde verwantschapsband. Zaak nr. 15 247 had wel betrekking op een gelijkaardig type van bestreden beslissing (*9bis* onontvankelijk), doch de gemachtigde had nagelaten te antwoorden op een aanvullend schrijven zodat de Raad een schending van de motiveringsplicht had vastgesteld. Deze arresten hadden dus geen betrekking op zaken waarin de Raad een schending zou aanvaard hebben van artikel 8 van het EVRM louter op grond van een verblijf bij familie in België, *a fortiori* gaat het niet om zaken waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een identieke situatie een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden had toegekend.

Verzoekster stipt aan dat de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke of syndicale overtuiging, taal, gezondheidstoestand, fysieke of genetische eigenschap en sociale afkomst, doch laat na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing zou discrimineren op een van de aangehaalde gronden.

Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet of van de voormelde wet van 10 mei 2007 wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster in het licht van de voormelde grondwetsbepalingen ook heeft gewezen op de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en op artikel 62 van de Vreemdelingenwet zodat er “geen appreciatiemogelijkheden” of onredelijke interpretaties mogelijk zijn in het licht van de gegevens van het dossier, merkt de Raad op dat zij verzoekster niet volgt dat de voormelde bepalingen elke appreciatiemogelijkheid aan de gemachtigde zouden ontnemen. Zoals *supra* reeds gesteld meent de Raad evenmin dat de gemachtigde op onredelijke wijze tot zijn conclusie zou gekomen zijn.

Tot slot kan de Raad evenmin volgen waar verzoekster nog poneert dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden niet zou besluiten tot een onontvankelijkheidsbeslissing en de beslissing onredelijk en onzorgvuldig werd genomen of dat elke vorm van rechtszekerheid aan de burger wordt ontnomen, nu niet zou duidelijk zijn wie wel en wie niet in aanmerking komt.

Zoals *supra* gesteld meent de Raad dat de gemachtigde op redelijke wijze kon stellen dat de aangehaalde zorgrelatie die verzoekster met de kinderen van haar zus heeft, waarbij ze inwoont en het feit dat ze geen familie meer heeft in Marokko geen buitengewone omstandigheden uitmaken, die verhinderen dat zij haar aanvraag in Marokko indient. Verzoekster verduidelijkt niet met welke elementen van het dossier geen rekening werd gehouden, zodanig dat er van onzorgvuldig bestuur kan sprake zijn. Mocht zij opnieuw doelen op het argument dat verzoekster de zorg opneemt voor de kinderen van haar zus en bij hen inwoont, kan worden verwezen naar wat *supra* werd gesteld waar door de Raad werd aangenomen dat de gemachtigde afdoende heeft geantwoord op de in de aanvraag

aangehaalde elementen met inachtneming van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Evenmin werd het betoog aangenomen dat mensen in een gelijke situatie ongelijk behandeld worden en hieruit kan dan ook geen schending van het rechtzekerheidsbeginsel worden afgeleid. Tot slot verwijst verzoekster evenmin dienstig naar een arrest van de Raad van 22 december 2010, nu zij geen arrestnummer weergeeft en p. 24 van het Rechtskundig Weekblad van 2011 in het geheel niet naar een arrest van de Raad verwijst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het rechtzekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES